

PRIBUVĖJOS NUODĖMĖ

Marta nepaskendo skandinama.
Kas ji – ragana ar šventoji?

SABINE EBERT

SABINE EBERT

PRIBUVĖJOS NUODĖMĖ

Romanas

Vertė
UAB „DATATEX“

OBUOLYS

PIRMA DALIS

PAVOJINGI
SUSITIKIMAI

1173 m. kovas Kristiansdorfe

– Pone, mums reikia viešnamio!

Griežtų veido bruožų tamsiaplaukis trisdešimtmetis riteris nusteбęs spoksojo į senyvą moteriškę, kuri nepaisydama gausaus sniego krito prieš jį ant kelių, kad pareikštų šį keistą prašymą.

Sunkiai atsidusęs jis sutramdė savo žirgą. Po ilgos kelionės buvo pavargęs, alkanas, sušalęs ir peršlapęs iki paskutinio siūlelio. Ir labai pasiilgęs žmonos.

„Viešpatie, kuris esi danguje, puikiai žinau, kad artimą reikia gerbti ir mylėti, bet šią klykaujančią moteriškę gerbti labai sunku“, – niūriai mąstė jis stebėdamas šią bambeklę.

Panašu, kad pasipiktinusi valstietė nė nepastebėjo jo nepasitenkinimo.

– Neįmanoma ramiai pereiti per kaimą. Tos begėdės savo nuogybėmis jau bado akis, – piktinosi moteris. – Jos vilioja net vedusius vyrus. Jau nekalbu apie visus kitus, kurie čia įsikūrę. Nė viena padori moteris nėra saugi, kai tos palaidūnės laisvai valkiojasi po kaimą.

„Į tavo vyrą tikrai niekas nesikėsins“, – šmėkstelėjo pašaipti mintis riterio galvoje. Visgi akivaizdu, kad kažkas turėjo nutikti, jeigu senoji nepatingėjo tokiu oru jo patykti ir neleido jam ramiai sugrįžti namo.

– Aš tuo pasirūpinsiu, Grizelda, – skubiai pažadėjo jis. – Grįžk prie šiltos krosnies!

Regis, žiema šiais metais visai neketino trauktis, nors kovas jau įpusėjo. Jei greitu laiku sniegas neištirps, sėja tikrai vėluos. Bet jei pasitvirtins naujienos, kurias jis sužinojo iš Meiseno markizo Oto, kaimas turės didesnių rūpesčių nei uždelsta sėja.

– Taip, pone. Savaiame suprantama, pone, – senoji skubiai nusilenkė ir nušlubčiojo.

Riteris paragino savo žirgą. Širmis jau suprato, kad tvartas netoli, taigi pats skubinosi jį pasiekti.

Kaip ir kiekvieną kartą, kai po ilgos kelionės grįždavo namo, Kristianas nužvelgė laukus ir stebėjosi dideliais pokyčiais, kurie šį kaimą lydėjo nuo to laiko, kai vos prieš šešerius metus su būreliu naujakurių jis įžengė į šitas žemes. Palikę savo gimtąjį kraštą, žmonės iškeliavo su juo į nežinią, kad po kupinos pavojų kelionės atsikariautų iš miško gabalą žemės ir pradėtų dirbti. Įkūrę kaimą, naujakuriai pradėjo ūkininkauti, bet netikėtai paaiškėjo, kad jų žemėse atrasta didžiulė sidabro rūdos gysla. Netrukus į kaimą pradėjo plaukti būriai kalnakasių ir amatininkų, todėl keturių dešimčių žmonių kaimelyje dabar jau gyveno keli šimtai žmonių. Ir jų kasmet tik daugėjo. Be abejo, drauge su darbščiais žmonėmis atsibastė ir visokių svieto perėjūnų: vagių, nuotykių ieškotojų ir paleistuvių, dėl kurių kaime kilo daug rūpesčių ir pykčių – panašu, kad Grizeldos skundai ne iš piršto laužti.

Vyrai ir moterys, pažinę gatvėje savo poną, pagarbiai nusilenkė.

Priešingai nei kituose kaimuose, Kristiansdorfe nepajusdavai žiemos ramybės. Iš visų pusių buvo girdėti kalnakasių plaktukų bildesys ir kaltų taukšėjimas kalvėje. Iš metalo lydymo krosnies visą parą rūko tiršti dūmai.

Kristianas pasuko širmį link namų, tačiau vietoj Martos prie vartų jį pasitiko tarnaitė.

„Kam reikalinga aiškiaregė žmona, jeigu net nenutuokia, kad grįžtu“, – pagalvojo šiek tiek nusivylęs.

– Tebūnie palaimintas Viešpats. Sveikas sugrįžęs, pone, – pasveikino laiminga tarnaitė.

Jis padėkojo už priėmimą.

– O kur mano žmona?

– Atsiprašau, pone, šeiminkė nesitikėjo, kad šiandien sugrįšite. Ant krosnies jau garuoja sriuba ir paruoštas karštas vanduo kubilui. Bet poniai teko išvykti... Kasykloje neseniai įvyko nelaimė.

„Gera, kad bent niekas negimdo“, – lengviau atsiduso Kristianas. Juk gimdymas gali užtrukti, visai tikėtina, kad visą dieną jis nebūtų išvydęs savo žmonos. Bet jau kitą akimirką save subarė dėl tokių minčių – galbūt yra sužeistų ar net žuvusių?

– Tegul kas nors jai praneša, kad jau grįžau. O dabar tikrai norėčiau išsimaudyti...

Tarnaitė skubiai pasišalino. Tuo tarpu Kristianas ėmėsi šluostyti savo eržilą. Širmis elgdavosi nenuspėjamai, todėl prie jo nesiartino nė vienas arklininkas. Padavęs žirgui porciją avių, Kristianas pagaliau sugrįžo namo. Ten jau laukė dešimtmetė Marija – viena iš dviejų Martos podukrų iš pirmosios santuokos, priverstinės ir labai nelaimingos. Ant rankų mergaitė laikė Kristiano sūnų. Marija nedrąsiai pasveikino riterį, o trimetis Tomas puolė prie tėvo. Iš pradžių apkabino Kristiano koją, tada ištiesė rankas, kad jį pakeltų. Berniukas priglaudė veidą prie tėvo skruosto, bet staiga atšlijo ir garsiai pasiskundė, kad neskusta barzda labai badosi.

– Nusiskusiu vėliau, – šypsodamasis pažadėjo Kristianas.

Jis didžiudamasis švelniai žvelgė į sūnų, kuris paveldėjo juodus plaukus ir tamsias akis – atrodė lyg iš akies luptas tėvas.

– Ką veikia tavo sesuo? – pasiteiravo Kristianas.

– Vėl miega. Ji vis dar nesugeba vaikščioti, – pasipiktino Tomas, pralinksmindamas tėvą. – Bet visi sako, kad jau greitai pradės, – išdidžiai pridūrė berniukas.

Klarai suėjo aštuoni mėnesiai. Nuo pat gimimo brolis ją labai prižiūrėjo ir rūpinosi.

Berniukas pasimuistė, kad jį pastatytų ant žemės, ir nusitempė tėvą, kuris mielai pasuko kartu prie lopšio.

Žaliaakė Klara turėjo tapti motinos atvaizdu. Mergaitė ramiai miegojo, bet kartais nuo karto pačepsėdavo, tartum žįstų, jos veidukas buvo apvalus ir rausvas, o plaukai, kaip ir mamos, sodriai kaštoniniai. Kristianas kiekvieną dieną dėkojo Dievui už tai, kad jį palaimino dviem sveikais vaikais, o jo žmona išgyveno abu gimdymus. Kristianas negalėjo įsivaizduoti, kaip gyventų be Martos. Ji buvo jo gyvenimo meilė.

Prie jų priėjo virėja Mechilda.

– Valgysite karštos sriubos, pone? Maudyklė tuoj bus paruošta.

Kristianas nutarė pavalgyti virtuvėje, kuri buvo įrengta šiek tiek nuošaliau nuo pagrindinio pastato, kad gaisro atveju būtų lengviau apsaugoti namus nuo plintančios ugnies. Virtuvėje visada būdavo šilta ir maistas pakeliui į menę neatvėsdavo. Virėja pripylė dubenį sriubos ir padėjo šalia riekę duonos. Šviežiai kepta, jau po pirmo kąsnio pastebėjo Kristianas, ir prieš pradėdamas valgyti įkvėpė viliojančio sriubos aromato. Pupelės, paskanintos prieskoniais, kurių turėjo tik Marta. Jis pamirkė duoną į dubenį ir leido atsikąsti sūnui.

Karšta sriuba ir židinio šiluma veikė maloniai. Pavargęs ir sušalęs kūnas pagaliau atsipalaidavo. Nors lauke buvo žvarbu, tačiau sparčiai jodamas vyras suprakaitavo. Išmintingoji žmona iškart primygtinai pareikalautų, kad jis kuo greičiau nusimestų šlapius drabužius ir lįstų į karštą vandenį.

Kristianas pastūmė dubenį su sriubos likučiais sūnui, stebinčiam jį besimerkiančiomis akimis.

– Kai pavalgysi, eisi miegoti.

Berniukas susiraukė.

– Dar ne, – ėmė ziršti.

– Jei būsi paklusnus, rytoj ryte išjosim kartu.

Tomas pažvelgė į tėvą iš džiaugsmo spindinčiomis akimis. Kristianas paglostė jo plaukus. Atidavęs sūnų Marijai, jis užlipo į miegamąjį, kur kubile jau garavo karštas vanduo ir buvo paruošti švarūs rankšluosčiai.

Tuo metu, kai jo kūną užliejo šiluma, mintys vėl nukrypo į kelionę, iš kurios ką tik sugrįžo.

Tai, ką jam pavedė markizas Otas iš Meiseno, galėjo sukelti pykčio bangą. Kaimo ir jo paties likimas vėl pastatytas ant kortos. Sidabras – ir palaima, ir prakeiksmas. Šis metalas padėjo visiems praturtėti, kaimas, palyginus su pirmaisiais sunkiais išikūrimo metais, kai žmonės atvyko į šią dykvietę, suklestėjo, bet nelauktai įgytas turtas visada sukelia pavydą ir pritraukia priešių. Kristianas jau žinojo, kad turtas be kraujo ir kančių nepasiekiamas.

Kita mintis Kristianą persekiojo dar įnirtingiau – per artimiausias savaites paaiškės, kaip dabar atrodo jo pikčiausias priešininkas, kurio sugrįžimo seniai laukė. Vyras, kurį jis prisiekė nužudyti...

Durų girgždesys išblaškė jo mintis.

Tarpduryje stovėjo ji, liekna ir grakšti, snaigėmis aplipusiu apsiaustu. Martos veidas švytėjo iš laimės.

Kristianas greitai išlipo iš kubo.

Marta pačiupo rankšluostį ir priėjo prie vyro, kad nušluostytų. Kristianas apkabino žmoną.

– Kaip man tavęs trūko...

Atrodė, kad pasisveikinimo bučinyš niekada nesibaigs. Galiausiai ji išsilaisvino ir juokdamasi tarė:

– Jau pajutau ir net matau, – Martos žvilgsnis nukrypo į vieną suketėjusią jo kūno dalį.

Sunėrusi rankas Kristianui ant kaklo, švelniai jį pabučiavo ir pašnibždėjo:

– Aš irgi tavęs pasiilgau.

Jis nutraukė Martai nuo galvos gobtuvą, kad galėtų pasigėrėti kaštoniniais plaukais, tada nuvilko apsiaustą, pakėlė ant rankų ir nusinešė į lovą.

Jo lūpos lietė mylimosios pečius, rankos ėmė slysti šlaunimis, kurias ji iškart praskėtė.

Marta nekantriai stvėrė už apsiausto virvelių. Kartais ji nesuprasdavo, kaip galėjo be Kristiano išgyventi bent vieną dieną. Kiekvienąkart jam grįžus iš kelionės, jie aistringai puldavo vienas kitam į glėbį, kad numalšintų kūno gėidulius.

Šį kartą ji net nespėjo nusivilkti drabužių. Nebegalėjo laukti ilgiau... Abu buvo pasiilgę meilės šokio.

Ji apžergė Kristianą, išsiritė ir suaimanavo, kai jis įėjo ir ėmė energingai judėti. Neilgai truko ir abu jau alsavo aistros ritmu.

– Suglamžiau tavo suknelę, – atsiduso jis, apsimesdamas, kad jam tai rūpi, kai sunkiai kvėpuodami, prakaituoti ir laimingi atsigulė greta. – Taip atrodydama negali nusileisti į menę, žmonėms gali kilti dviprasmių minčių.

Marta prunkstėlėjo.

– Mes taip aimanavome ir trankėme lovą, kad, manau, girdėjosi ir gretimuose kaimuose, tad spėju, mano suglamžyta suknelė turbūt jau nieko nenustebintų.

Ji švelniai paglostė Kristiano veidą.

– Juk žmonės žino, kad mes visada elgiamės kaip laukiniai, kai susitinkame po ilgo išsiskyrimo.

Jos pilkai žaliose akyse sublyksėjo ugnelės.

– Nejaugi aš, kaip paklusni žmona, neprivalau pildyti kiekvieno tavo noro?

Jis negalėjo nuslėpti šypsio.

– Iš tavo lūpų į Dievo ausį, be abejo, kad privalai. Tik pabandytum nepildyti...

Ji atsisėdo.

– Padėsi man? Aš persirengsiu suknelę, užsivilksiu žaliąją.

Jis kantriai išvarstė virvutes, kuriomis buvo suvarstyta suglamžyta suknelė, kad Marta galėtų persirengti. Ji nuvilko suknelę, tada nusitraukė apatinius. Kristianas nužvelgė nuogą žmoną. Du nėštumai nė kiek nepakeitė jos kūno. Devyniolikmetės figūra atrodė mergaitiška kaip ir tą dieną, kai po daugybės patirtų kančių jie surado vienas kitą. Tik dabar jos krūtys papilnėjo.

Kai Kristianas pirmą kartą pamatė Martą, ji buvo neturtinga jaunutė pribuvėja. Bėglė, kuriai žiaurusis pilies šeimininkas liepė nukapati jai rankas ir kojas, nes jo žmona pagimdė negyvą kūdikį. Tokia buvo tradicija – už negyvą kūdikį bausdavo pribuvėjas. Kaip tik tuo metu Kristianas vedė naujakurių būrį į Meiseno žemes, tad mergaitė paprašė ją priimti. Riteris leido jai keliauti kartu ir suteikė savo globą. Martos gebėjimas gydyti ir neįprasta intuicija greitai sužadino jo rimtesnį susidomėjimą. Ir ne jo vieno... Drauge su Kristianu atvykusi į Meisena, kad pagydytų markizo sūnų, Marta visai netikėtai sužlugdė pasikėsinimą nunuodyti markizo žmoną Jadvygą. Deja, taip ji įsigijo ne tik draugų, bet ir mirtinų, pavojingų priešų. Kai naujakurių kaimo teritorijoje buvo rasta sidabro, užsisuko pašėlęs tragiškų įvykių verpetas. Markizas Otas paskyrė Randolfą, galingiausią Kristiano priešą, būsimos Kristiansdorfo pilies šeimininku. Randolfas žiauriai nusiaubė kaimą ir neteisingai apkaltino Kristianą vagyste, kad galėtų įkalinti ir kankinti savo priešą. Rizikuodami gyvybe, Marta, Lukas, Kristiano ginklanešys, ir kiti ištikimi draugai išgelbėjo riterį ir padėjo atskleisti sąmokslą prieš markizą Otą. Marta išgydė Randolfo kankintą Kristianą. Kai Kristianas ruošėsi į kovą dėl gyvybės ir mirties, kad išlaisvintų savo kaimą iš Randolfo valdžios, pagaliau išdrįso prisipažinti Martai, kad ją myli. Jų meilė atrodė neįmanoma, nes Marta buvo kilusi iš žemesnio luomo, teisėti santykiai tarp riterio ir jaunos žolininkės atrodė

neįsivaizduojami, jie galėjo būti tik meilužiai, bet Kristianas sulaužė tradicijas.

Atsidėkodamas už ištikimybę, markizas Otas įšventino Kristianą ir jo jaunąją žmoną Martą į kilminguosius, o pikčiausią Kristiano priešą Randolfą išsiuntė į Kryžiaus žygį.

„Ji vėl gali juoktis!“ – pagalvojo Kristianas, žiūrinėdamas į Martą. Per ilgai jam teko stebėti, kaip ją slėgė rūpesčiai ir sielvartas. Meilė išgydė juos abu, o ji išvadavo nuo ilgo gedulo. Nors žaizdos širdyje vis tiek išliko... Ir jos vėl atsivers, kai tik atskleis jai tai, ką privalo pasakyti.

Marta norėjo atsikelti ir iš skrynios išsitraukti žaliąją suknelę, bet jis pačiupo žmoną už rankos ir įsitempė atgal į lovą. Jos nuogo kūno vaizdas vėl pažadino aistrą, bet tai buvo kur kas daugiau – nenugalimas noras apsaugoti ją nuo visų pavojų. Marta turi būti laiminga – toks Kristiano gyvenimo tikslas.

Marta mielai išsitiesė šalia jo ir glostė ilgus plaukus, veidą, raumeningas rankas. Tuomet ėmė vedžioti pirštu aplink kiekvieną randą, ji dažnai taip darydavo, kai jie gulėdavo greta.

Šįkart Kristianas apžergė žmoną. Antrą kartą viskas vyko lėčiau, jis glostė ir bučiavo jos kaklą, krūtis, šlaunis.

Greitai ji tapo nekantri.

– Eikš, – pareikalavo ji, savo smulkia ranka sustabdė jo glamonės ir parodė, kad daugiau laukti nebegali.

Jis buvo išvykęs beveik dvi savaites. Kaip ji ištvėrė taip ilgai.

– Dėl Dievo meilės, žmonės numirs iš alkio, jei mes nenusileisime. O jei aš tučiuojau neatsikelsiu, užmigsiu ir atsibusiui tik po dviejų dienų, – kiek vėliau tarė jis.

Marta nusišypsojo.

– Tu esi namų šeimininkas. Mes galime likti čia, o kiti tegul valgo vieni, – pasiūlė ji.

Skaitykite likusius
508 iš **528** puslapių,
įsigiję šią knygą

www.obuolys.lt

KITI KNYGŲ FORMATAI:

klausykle.lt

**Audio
knyga**

**Elektroninė
knyga**

Epinis romanas apie viduramžius, gyvai ir unikaliai atkuriantis Vidurio Europos istoriją

Prieš daugelį šimtmečių gyvenimas buvo griežtai sutvarkytas. Kiekvienas žmogus gimdamas jau turėjo savo paskirtą vietą žemėje. Bet atsirado drąsuolių, pasiryžusių tai pakeisti. Jie iškeliavo kurti laisvesnio, geresnio gyvenimo į nežinią, atsisakę praeities ir pasiėmę tik būtiniausią dalyką – viltį. Žinojo, kad tikslą pasieks ne visi, bet vis tiek pasiryžo. Ir įvyko stebuklas.

1173 metai Saksonijoje. Sukaupę visą drąsą ir idėję daugybę pastangų jie iškeliavo, kad nepažįstamame krašte rastų savąją laimę ir pradėtų laisvą gyvenimą. Tada naujojoje jų gimtinėje atrasta sidabro. Nepaprastai daug sidabro. Greitai pasklido žinia, kad Kristiansdorfe laimė pasiekiami ranka. Bet patyrę daug kančių žmonės suprato: laimės lengvai nepasieksi. Ją reikia išsikovoti.

Laimingas pribuvėjos ir žiniuonės Martos gyvenimas Kristiansdorfe su vyru Kristianu baigiasi tą dieną, kai iš Kryžiaus žygio sugrįžta mirtinas Kristiano priešas Randolfas. Martą kankina siaubingi sapnai ir Randolpho šantažas, Kristianas nuolat išvykęs, o dar persekioja žiniuonės Jozefos žodžiai apie pavojingus laikus, juk naujasis vyskupas nori įtvirtinti savo galią ir negailestingai kovoja su pagoniškuoju tikėjimu ir senaisiais burtais. Kaip išlikti, kai žinai slapčiausias aplinkinių paslaptis ir pati turi nuodėmių?

Autentiškas nuotrauka © Helmut Herberichsen

Žurnalistė ir rašytoja **Sabine Ebert** neįtikėtinai išgarsėjo vos per kelias savaites. Įspūdingos apimties istorinis romanas „Pribuvėjos paslaptis“, kurio veiksmas vyksta XII a. Saksonijoje, vos pasirodęs Vokietijoje virto tikra sensacija. Parašyta iš tikros aistros sakso ir vokiečių istorijai knygų serija apie pribuvėją Martą vis plečia gerbėjų būrius visame pasaulyje, Sabine Ebert knygos tapo bestseleriais. Jau parduota milijonai šių istorinių romanų egzempliorių, ARD televizijoje pagal šį romaną sukurtas filmas. Žurnalistinis smalsumas padėjo Sabine Ebert surinkti istoriografinę medžiagą, o tobulas plunksnos valdymas ir lingvistikos studijos Rostoko universitete – sukurti patrauklius personažus ir įtampas kupiną ankstyvųjų viduramžių pasakojimą.

Pirmoji Pribuvėjos sagos dalis

ISTORINIS ROMANAS

Jeigu jums patiko Dianos Gabaldon knygų serija „Svetimšalė“ ar „Pribuvėjos paslaptis“, privalote perskaityti romaną „Pribuvėjos nuodėmė“:

ISBN 978-609-484-367-9

www.obuolys.lt

Knygos pigiau, idomybės ir literatūros nemokamai

KITI FORMATAI:

Audiot
knyga

Elektroninė
knyga